

KS. TOMASZ HORAK

WIARA PROROKÓW

RORATY Z AGATĄ I SZYMONEM

WYDAWNICTWO WAM
KRAKÓW 2010

WPROWADZENIE

Założenia treściowe i metodyczne

Podstawowym założeniem prezentowanych materiałów jest **wierność duchowi adwentu** i treści liturgii słowa przewidzianej w lekcjonarzu mszalnym. To kryterium nie wymaga uzasadnień ani wyjaśnień. Pierwsza część adwentu – do 16 grudnia – koncentruje się na spotkaniach z prorokami, głównie Izajaszem. W drugiej części adwentu – od 17 grudnia – są to już spotkania z postaciami z Ewangelii. Obecny jest także prorok czy literacko wprowadzone postaci anioła, przechodnia itp. Słuchowiska mają przybliżyć jakiś jeden aspekt danego czytania – oczywiście ten najbardziej adwentowy. Trudno nazwać to homilią (choć taką funkcję pełni słuchowisko), lepszym określeniem wydaje się „katecheza”. Forma słuchowiska to rozmowa Agaty i Szymona, literackich postaci spotykających Izajasza oraz inne wspomniane osoby. Spotkania są możliwe dzięki wehikułowi czasu, którym dysponują Szymon z Agatą. W jednym z początkowych dni pada wyjaśnienie, że tym wehikułem jest Biblia. Każde słuchowisko powinno być na żywo wprowadzone oraz podsumowane przez księdza przewodniczącego Mszy roratniej. Stosowna propozycja znajduje się w scenariuszu. Niektóre elementy mogą być dosłownie wzięte z konspektu, inne należałoby potraktować tylko jako pomoc. Czas trwania słuchowisk jest w zasadzie jednakowy (nie przekracza 5 minut), co jest ważne ze względów organizacyjnych.

Integralną częścią katechezy, choć przeniesioną na koniec Mszy, jest **słowo zycia**. Jest to krótki cytat biblijny lub krótka wypowiedź

syntetyzująca istotną myśl danego dnia. Pełni funkcję powtórzenia i utrwalenie treści katechezy. Ten krótki cytat powinien być wprowadzony żywym, dialogowanym słowem celebransa. Przygotowany tekst należy traktować jako podkładkę, gdyż wiele zależy od aktualnych okoliczności, nastroju dzieci, lokalnej tradycji, czasu itp. Słowo życia widnieje na codziennych **sprawdzianach**. W czasie kolorowania obrazka (należy zachęcać dzieci, aby czyniły to każdego dnia) przypomina treść katechezy. Może być wykorzystane także w czasie szkolnej lekcji religii jako utrwalenie z ostatnich dni – zakładamy współpracę duszpasterza i katechetów.

Ważną rolę pełni **piosenka**. Jej tekst i melodia są proste, łatwe, wchodzące w ucho, aby dzieci po trzech dniach śpiewały już z pamięci i na cały głos. Rezygnujemy z przebojowości na rzecz pedagogicznej użyteczności. Tekst może wydawać się banalny, ale jego zwyczajność i prostota służą codziennemu przypominaniu treści adwentu – jako oczekiwania pełnego wiary, oczekiwania, które wyrasta z historii i wciąż trwa. Czy refren stanie się częścią modlitwy parafian nie tylko na czas tegorocznych rorat? Oby tak było.

Motywy powracającym każdego dnia we wszystkich elementach scenariuszy jest **wiara**. I nawet wtedy, gdy słowo to nie pada, o nią chodzi. O odpowiedź, jaką Bogu daje człowiek. W czasie adwentu należałoby dodać: czekający na Boga człowiek. Stąd też tytuł prezentowanych materiałów: *Wiara proroków*. W domyśle: która jest także naszą wiarą. To wiara jest mostem przerzuconym ponad upływem czasu. Dzięki niej Agata i Szymon mogą rozmawiać z postaciami sprzed tysięcy lat. I nie o jakichś bajkowych sprawach, ale o problemach jednakowo obchodzących człowieka tamtych i naszych czasów.

Pewną metodyczną trudnością każdej celebracji liturgicznej jest wiekowe **zróznicowanie uczestników**. W czasie rorat szczególną grupę stanowią dzieci. Dlatego cała zewnętrzna oprawa scenariuszy jest ku nim skierowana. Choć i tu rozpiętość mamy ogromną – od przedszkolaków po gimnazjalistów. W treści słuchowisk każdego dnia znajdziemy też myśli skierowane do dorosłych, obecnych na

roratach. Podobnie w słowie życia – mimo jego zaadresowania do dzieci, jest treść głębsza, którą i dorośli będą przyjmować do siebie. Elementem ponadpokoleniowym jest piosenka.

Układ scenariuszy obejmuje adwent w jego maksymalnym czasowym wymiarze (tak jest w roku 2010). Można więc prezentowane materiały wykorzystać także w latach następnych. Na lata 2011 i 2012 podane są w odpowiednich miejscach konieczne modyfikacje.

Na ile udało mi się moje założenia zrealizować? Mam nadzieję, że czterdzieści z górą lat praktyki duszpasterskiej, katechetycznej i liturgicznej pozwoliło przygotować materiał dobry – choć na pewno nie doskonały. Chciałbym – i powinienem – wspomnieć mojego mistrza, od którego uczyłem się życia liturgią Kościoła, wierności jej duchowi, a także dokładności potrzebnej w przygotowaniu każdego jej elementu. Tym mistrzem był i jest dla mnie Sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki. Jego wiara wciąż dla wielu ludzi jest takim mostem przerzuconym ponad upływem czasu.

Autor

Nowy Świątów,
w dzień św. Apostołów Piotra i Pawła roku 2010